

1. KÍVÁNCISISÁG

Gyönyörű virágillatos nap volt, amikor az öreg Okamura Tomokazutól a végső búcsút vették. Rokonok, üzlettársak, ismerősök gyűltek össze, csupa nagyvilági, elegáns ember őszinte érzelmek nélkül. Nem a gyász, hanem a kötelező tisztelet és talán a kíváncsiság hozta ide ezeket az embereket. Legtöbbjük most láthatta először az Okamura-birodalom új urát, azt az embert, akit Okamura Tomokazu örököséül választott.

A magas, barna hajú fiú viszolyogva figyelte a tömeget, érezte a belőlük áradó közönyt. Észrevette, hogy többen kíváncsian méregették és összesúgtak, amikor azt hitték, nem látja őket. Nem lepődött meg ezen, de keserű mosoly kúszott fel szép, szabályos arcára. Tulajdonképpen megértette őket. Tisztában volt vele, hogy tudnak róla az emberek, tudnak arról, hogy az öreg Okamura évekkel ezelőtt kivásárolt egy gyerekkurvát és a házába vitte. Eiko, a szakácsnő is próbálta felkészíteni a fürkésző tekintetekre, most is bátorítón szorította meg a kezét. Otthon is maradhatott volna, de úgy érezte, tartozik ennyivel gazdájának, hogy elkíséri utolsó útjára. Tisztelte és hálát érzett iránta, amiért kiemelte a mocskból, amiben élt. Az első vendégei közé tartozott a kupiban, ahová a saját anyja adta el mint egy tárgyat, tizenhárom évesen. Sokszor megrémisztette furcsa kívánságaival, de nem sokat habozott, amikor felajánlotta, hogy megvásárolja – saját használatra. Nem bánta meg a döntését. Sokkal többet kapott az öregtől, mint azt az elején remélte. Házitanítót fogadott mellé, letehetette az elmaradt vizsgáit, és magántanulóként folytathatta az iskolát. Mindez már a múlté, jövője bizonytalanná vált, ki volt szolgáltatva egy ismeretlen férfinak, Okamura Tomokazu fogadott fiának, akit még sohasem látott, akiről semmit nem tudott. Félt. Félt, hiszen nem egy volt az alkalmazottak közül, aki az utcára kerülhet, csak egy tárgy volt, amit ura megvett és használt. Ha az új tulajdonosának nincs rá szüksége, el is adhatja. De most nem akart erre gondolni, mélyeket lélegezve szívta be a friss virágillatot, hagyta, hogy Eiko kezének szorítása, ujjainak finom simogatása megnyugtassák.

A tömeg lassan oszlott, Eikóval és Tokival az utolsók között sétáltak. Az ő feladatuk volt az urnát hazaszállítani, ugyanis az öreg Okamura utolsó rendelkezése az volt, hogy a nyilvános búcsúztatás után otthon, a saját kertjében a kedvenc fája alatt szórják szét a hamvait.

- Ő az! - súgta a fülébe a szakácsnő. - Ő az új gazdánk.

A fiú meglepetten nézte a magas, fekete hajú férfit, aki egy feltűnően szép nőt segített be éppen egy limuzinba, majd a mellette álló Nakazawához, az öreg Okamura titkárához fordult.

- Milyen fiatal – mondta ki hangosan első gondolatát.

- Nem annyira – mosolygott Toki. - Harminc – harmincöt éves lehet..

- Ugye, fogadott fiú?

- Igenis meg nem is. Házasságon kívüli kapcsolatból született, s mivel az Úrnak nem volt más gyermeke, a nevére vette. Ezt kevesen tudják, bár már pletykálnak róla az emberek.

- Az Úrnak voltak különleges dolgai – bólogatott Eiko is.

Hát igen, sok furcsaság volt az Okamura-házban. Amit talán a legnehezebben szokott meg, az a sok európai bútor volt, ami körbevette, régi gazdájuk vonzódott ezekhez a tárgyakhoz, gyűjtötte őket. És ha belegondolt, tulajdonképpen ő, Yamazaki Yuki is egy volt a szokatlan dolgok között. Finom borzongás futott végig a gerincén, úgy érezte, figyelik. Kutatva nézett körbe, s a lélegzete is elakadt, amikor az ifjabb Okamura rászzegeződő tekintetét fedezte fel. A férfi még mindig Nakazawát hallgatta, fejét hitetlenkedve ingatta, és őt nézte, szemeiben döbbenetet vélt felfedezni. A fiú szégyenkezve fordult el, de így is magán érezte fürkésző pillantásait.

- Mi baj van? - tudakolta a szakácsnő kedvesen.

- Azt hiszem, most tudta meg, ki vagyok.

- Ne is foglalkozz vele! Az ő köreikben ez nem is olyan szokatlan, mint ahogy te hiszed.

- Eiko, ő fog az életéről dönten. Ha téged, Tokit vagy bárki mást elküld, akkor találhattok új munkát. De én ... -

nehezen mondta ki, - én egy prostituált vagyok, akit nem alkalmazott az Úr, hanem megvett. Huszonegyedik század ide, törvény és rend oda, papírok és végzettség nélkül nem tudok mit kezdeni. Még tisztességes munkát sem találnék. Megszökhettek, de egy gazdag és hatalmas kéz, ha akar, bárhová elér... És láttam, mit tesznek azokkal, akik engedetlenek...

A nő gyengéden, vigasztalón ölelte át.

- Hamarosan kiderül, mit szándékozik veled tenni. Addig meg ne rágódj ezen, mert bele fogsz örülni! Gyere, Toki már vár az autóban!

Két nap telt el azóta, hogy az öreg Okamurától búcsút vettek és az ifjabb beköltözött a villába. Hozta gyönyörű barátnőjét, a színésznő Arisát, akit szeszélyei miatt az egész személyzet pillanatok alatt meggyűlölt. Yuki alig lépett ki a szobájából, a könyveibe temetkezett, csak a szakácsnőhöz járt le a konyhába segíteni, ahogy eddig is gyakran megtette, bár Eiko ezt sohasem kérte tőle. Most különösen jól tett zaklatott lelkének a nő vidám, gondtalan fecsegése, ahogy szidta a dologtalannak titulált cselédeket és a sofőrt. Bezzeg Toki, szokta mondogatni, szegény Toki halálra dolgozza magát, örökké készenlétben kell állnia, lesnie az Úr és a Kisasszony kívánságait. A fiú csak mosolygott ezeken a kitöréseken, alighanem ő tudta egyedül, hogy évek vagy talán évtizedek óta titkolják viszonyukat. Alig egy hete volt az Okamura-házban, amikor egyik éjszaka hallotta bebocsátásért könyörögni a férfit Eiko ajtaja előtt. A szakácsnő nem akarta beengedni, mondván, már nem csak ketten laknak a padlástérben kialakított cselédszobákban, és nem akarja, hogy bárki tudjon a kapcsolatukról. Szobájában kuncogva hallgatta őket, kedve lett volna kiszólani, hogy ő ugyan nem fogja elmondani senkinek, de nem tette, azóta is őrzi a titkukat, még előttük is.

- Az Úr vár – szakította félbe elmélkedését a konyhába betoppanó Toki. - A dolgozószobába kéretett.

Yuki elsápadt, de most nem érzett félelmet, helyette megkönnyebbülés áradt szét a tagjaiban. A várakozás, a bizonytalanság kimerítették, belefáradt a tépelődésbe, a szorongásba. A szobája magányában csigalassúsággal vánszorgó óráknál csak jobb jöhet, gondolta. Elszántan indult új gazdája elé. A dolgozószoba előtt ugyan tétovázott egy kicsit, de végül mély lélegzetet véve határozottan kopogtatott. Az ajtó szinte azonnal kinyílt, a csodaszép nő, akit egyetlen egyszer látott a temetésen, leplezetlen kíváncsisággal szemlélte.

- Te voltál a vén kéjenc kis házi cicája?

A fiút meglepte a nyílt kérdés, szólni sem tudott, helyette illedelmesen hajolt meg a nő előtt. Furcsán kellemetlen érzés kerítette hatalmába, ahogy magán érezte a vizslató tekintetet.

- Gyere beljebb, Yuki! - hallotta bentről a határozott utasítást. Belépett. Az ifjabb Okamura a hatalmas íróasztal mögött ült, papírokat rendezgetett. Őt is meghajlással köszöntötte.

- Parancsoljon velem, Okamura-sama.

- Még közelebb, Yuki! Nincs kedvem kiabálni ebben a hatalmas szobában.

A nő gúnyosan kacagott fel mögötte. Határozottan idegesíteni kezdte a jelenléte, viszolyogva érezte, hogy közeledik felé. Talált valami taszítót a lényében, de nem tudta megfogalmazni magának mi az, ami kiváltotta belőle ezt az érzést.

- Szép fiú vagy – suttogetta mögötte mesterkéltén bűgő hangon, - de ez önmagában még nem elég. Mi az, ami miatt ilyen magas árad van a prosti-piacon?

- Arisa, menj ki, kérlek! - a férfi hangja ellentmondást nem tűrően csattant fel. A színésznő szó nélkül engedelmeskedett, bár az ajtóból búcsúzóul egy nemtetszést nyilvánító fintort küldött.

- Ma a barátnőimmel töltöm az éjszakát - jelentette ki, majd köszönés nélkül, sértve távozott.

Okamura felkelt az asztal mögül, közelebb lépett, és percekig kutató tekintettel fürkészte. Végigpásztázta szinte minden porcikáját, félhosszú barna haját, ami divatosan tépettre volt vágva, ívelt nyakát, melyet hátul a tincsei takartak. A fehér ing kihangsúlyozta széles vállait, magas, karcsú alakját, ugyanakkor sejtette az alatta rejtőző izmokat is. Lassan körbe sétált, kedvtelve nézegette hosszú combjait, keskeny csípőjét és formásan gömbölyű fenekét. A fiú lehajtott fejjel várt, zavarba hozta ez a módszeres, csendes szemlélődés, ugyanakkor valami furcsa

izgalmat is érzett a közelében. Még soha nem tapasztalta ezt az érzést. A férfi körbeért, megállt vele szemben, az álla alá nyúlva felemelte a fejét, hogy a szemébe tudjon nézni. A fiút meglepte a látvány. Csodálkozva bámult a fényesen csillogó méregzöld szemekbe.

- Szóval te vagy Yuki, akit apám titkolt előttem. A temetése napjáig nem is tudtam a létezéséről. Mi is vagy te tulajdonképpen ebben a házban? - szegezte neki a kérdést.

- Azt nem tudom megmondani, Okamura-sama. Az édesapja három éve vásárolt meg a Fehér Liliom Teaházból.

- Teaház? - mosolyodott el gúnyosan. - Nevezd kupinak. Tehát tényleg kurva vagy.

A szó korbácsként csapott végig Yukin. Sokan mondták már neki, maga is használta, de az ő szájából hallani fájt. Valahogy nem akarta, hogy ez a férfi, aki itt állt vele szemben, akinek néhány előrehulló fekete tincse az arcát simogatta, akinek haragoszöld szemei az övébe fúródtak, kurvának tartsa. De nem volt választása.

- Igen, kurva vagyok, Okamura-sama. - Megremegett a hangja, ahogy kimondta.

- Tudod, Yuki, apám mindenkivel kapcsolatban külön rendelkezett a végrendeletében, de rólad egyetlen sort sem találtam. Arisa szeretné, ha megtartanánk, legalábbis egy darabig, Nakazawa azt ajánlotta, hogy adjalak el, mert piszok sok pénz adnának érte egyesek. Két hm... teaházból is megkerestek és több mint háromszorosát kínálták annak, amennyiért apám annak idején megvett. Apropos, ismered Tsukatani Ikemotót?

- Igen, Okamura-sama. Az apja barátja volt, gyakran látta vendégül a házban.

- Vajon miért ajánlott ő is egy igen komoly összeget érte, ha nem akarná meg tartani?

- Okamura-sama, azaz az apja néhány alkalommal a rendelkezésére bocsátott, amikor itt tartózkodott – felelte Yuki. Próbált nyugodt maradni, próbálta visszatartani a szégyen könnyeit.

- Mit tudsz te, Yamazaki Yuki, hogy ilyen sok pénzt adnának érte?

A fiú sápadtan, összeszorított szájjal, mereven állt, nem tudott válaszolni. Még soha nem gondolkozott azon, hogy egy ember mennyit érhet – pénzben. Tudta, hogy a vendégei fizettek a vele töltött alkalmakért, tudta azt is, hogy gazdája megvásárolta, de hogy mennyiért, arra soha nem volt kíváncsi. Visszataszítónak találta a helyzetét, hogy árucikként adják és veszik. Alig néhány hete volt a kupiban, még alig volt vendége, amikor képes volt megfogalmazni magának, hogy nem a fizikai fájdalomtól, a lelki megaláztatásoktól volt rosszul éjszakánként. Azokat megszokta már az anyjától, azokat megtanulta elviselni. De azzal, hogy nem tekintik embernek, csak egy játékszernek, aminek a használatáért fizetnek, azzal képtelen volt megbarátkozni. A többi fiú már aludt, amikor ő még hangtalanul zokogott a futonján összegörnyedve. Aztán egy hajnalon elhatározta, hogy kiirtja magából ezeket a gondolatokat. Nem foglalkozik azzal, hogy kik járnak hozzá és neki mit kell csinálnia velük. Nem kesereg, nem átkozódik, ahogy mások és eddig ő is tette, egyszerűen csak vár, vár, amíg ki nem derül, hogy ő, Yamazaki Yuki miért született erre a világra. Addig pedig megpróbál úgy viselkedni, hogy minél kevesebb fájdalomban és minél több örömben legyen része.

- Kérdeztem valamit – figyelmeztette a férfi emelt hangon a merengő fiút. - Felelj ha kérdezek!

- Nem tudom, Okamura-sama. Nem tudok semmi különöset. Csak teszem azt, amit kérnek tőlem – hajtotta le újból a fejét, nem mert ránézni. Percekig néma csendben álltak. A fiú továbbra is a földre szegezte a szemét, így nem látta, ahogy a férfi elgondolkozva, különös arckifejezéssel méregeti. Okamura Akira általában a nőket kedvelte, de nem volt ismeretlen előtte az sem, milyen örömeiben tudja részesíteni egy férfi teste. Yukié szép volt és fiatal, ruganyosnak tűnt, sok örömet ígért. És persze a kíváncsiság is ott motoszkált benne, vajon mivel tudta ez a fiatal férfi elérni, hogy az ő csapodár, örökké új kalandra éhes apja egy kisebb vagyont fizessen érte, és három hosszú éven át beérje vele.

- Gyere! - szólt hirtelen, majd elindult a tapéta alá rejtett kis ajtó irányába, ami az idősebb Okamura lakrészébe vezetett. Yuki nyomorultul érezte magát, de engedelmesen követte. Igyekezett nem gondolni semmire, nem akart szembesülni azzal, ami valószínűleg történni fog. Tulajdonképpen örülnie kellett volna, hogy egyáltalán lehetőséget kap arra, hogy maradhasson, hiszen sokkal jobb volt egyetlen ember kívánságait teljesíteni, mint örökké új testek régi vágyait kielégíteni, mégis szorongva lépett be a jól ismert hálószobába.

- Mikor fürdöttél? - kérdezte a férfi közömbös hangon, ledobta a zakóját és elkezdte kikötni a nyakkendőjét.

- Vacsora előtt, körülbelül két órája, Okamura-sama.

- Belül is tiszta vagy?

Yuki legszívesebben ott azonnal meghalt volna, miközben félszegen nemet intett a fejével.

- Használd a fürdőt! – adta az utasítást. - Nem kell sietned, inkább alapos légy, úgyis el kell intéznem valamit - azzal magára hagyta.

Remegő kézzel gombolta ki az ingét. Döbbsen vette észre, hogy reszket. Nem értette magát, hiszen a Fehér Liliomban naponta több férfit is ki kellett szolgálnia, igaz, soha nem szerette csinálni, de hozzászokott. Előző gazdája kívánságai sem keltettek benne ilyen vagy ehhez hasonló keserű érzést, mint ami most fojtogatta. Mélyeket lélegezve próbálta csillapítani tiltakozó testét, ledobta a ruháit és elindult a fürdőszobába tenni a dolgát.

Mire visszajött a szobába, megnyugodott valamelyest. Egy pillanatra kiesett a szerepéből, ahogy megpillantotta az ablakon kifelé bámuló férfit, aki szintén nem viselt már semmit. Kíváncsian futtatta végig tekintetét az erős és izmos testen, életében először vágyat érzett, hogy önszántából simítson végig egy idegen bőrén. Kiszáradt szájjal, szégyenkezve kapta félre a fejét, amikor rájött, hogy talán percek óta méregeti új gazdáját. Okamura elnézően mosolygott a fiú zavarán, legyezgette hiúságát a csodálat, amit a szemeiben látott, de nem akarta tovább húzni az időt.

- Feküdj le – parancsolta, a szoba félhomályát halvány fénnel törte meg, az ágyhoz lépett, egy doboz óvszert, egy tégely síkosítót dobott rá és törölközőket. Yuki most is engedelmeskedett. Kicsit kapkodó lélegzettel figyelte, ahogy a férfi mellé térdel az ágyra.

- Hányszor tudsz élvezni? - jött a váratlan kérdés.

- Az apjával általában egy-másfél órát szoktam együtt tölteni, azalatt háromszor vagy négyszer szokott sikerülni – válaszolta őszintén, mire a férfi elismerően fűttenetett.

- Jól bírod! Hiába, a fiatalság... Először elégítsd ki magad előttem. Tolj egy párnát a fejed alá, szeretném az arcodat is látni!

Yuki megtette, amit kért, nem volt újdonság számára, mások is szerették nézni, miközben csinálja. Lassan kezdte el magát simogatni, előbb mellkasát, hasát kényeztette, majd a farkára fogott. Lehuntya a szemét, próbálta kizárni a külvilágot, hogy ne kelljen másra figyelnie, csak a saját testére. Rutinja átsegítette a kezdeti nehézségen. Nem siette el a dolgot, gyakran változtatott a ritmuson, meglepetésére mégis hamar közeledett a kielégüléshez. Okamura jelenléte, az, hogy tudta, hogy nézi, az, hogy hallotta szaggatott lélegzetvételeit, fokozták izgalmát. Csípője öntudatlanul indult meg, fogaival ajkára harapott, szabad kezével a lepedőt markolta. Nem számított arra, hogy a férfi megérinti. Mozdulatait megszakítva, csodálkozva nyitotta ki a szemét, amikor megérezte az ismerkedő ujjakat combján.

- Csak folytasd! - hallotta a rekedt hangon elsuttogott szavakat, de hiába. Megigézve bámulta a bőrét alig érintő ujjbegyek finom játékát, ahogy körberajzolták kidudorodó csípőcsontját és köldökét, felkúsztak mellbimbójához, amire már a forró tenyér simított rá, majd ez a tenyér folytatta az utat a kulcscsontján keresztül a válláig, onnan le végig a karján farkát szorító kezéhez. A karcsú ujjak körbefonták az övéit, rákulcsolódtak, és újra mozgásra kényszerítették. Szemei itták a látványt, észre sem vette, hogy szűkölt a gyönyörűségtől. Elég volt néhány mozdulat, hogy a csúcsra juttassa, testét megfeszítve, fejét hátravetve élvezett el.

Tompán érzékelte, hogy Okamura egy törölközővel finoman letörli a hasát, majd mellé fekszik. Nem értette, miért okozott ekkora örömet az érintése, hiszen sokan simogatták már, sokan élvezték, ha hozzáérhetnek, ez mégis új volt számára. A férfi nem sietette, hagyta kicsit megnyugodni az orgazmustól még szaporán lélegző fiút. Nyugodt arcát nézve Yuki rádöbbsen, hogy most először történt meg vele, hogy valaki nem megszerezni, nem birtokolni, nem uralni vagy használni akarta. Egyszerűen csak kíváncsi, kíváncsi rá, Yukira. Nem tudta volna megmondani miért, de bizonyossággént áradt benne szét a felismerés, ha akarná, ha megkérné rá, a férfi elengedné, nem követelne tőle olyat, amit ne önszántából adna. Önkéntelenül mozdult felé, önkéntelenül buktak ki belőle a szavak:

- Mit szeretne, Okamura-sama? Mivel szerezhetek örömet Önnek?

- Ezzel – simított végig ajkain hüvelyujjával. Yuki ellenérzés nélkül csúszott lejjebb és hajolt fölé. Magát is meglepte bátorsága, amivel apró csókokat lopott mellkasáról és izmos hasáról, miközben kezével kényeztette merev férfiasságát. Elégedettséggel töltötték el sóhajai, amikor a nyelvével, ajkával kezdte izgatni. De nem csak a férfi élvezte, ahogy újra és újra mélyen a szájába fogadta, saját vágya is újból éledezni kezdett attól, hogy örömet nyújt neki.

- Nagyon finoman csinálod, Yuki-kun – suttogta kisimítva a fiú arcából barna tincseit. - Ne! ... Ne gyorsíts a ritmuson! - zihálta. - Lassabban, még nem akarok elmenni! ... Feküdj úgy, hogy elérjem a fenekedet, elő akarlak készíteni!

A fiú engedelmesen bízta rá formás hátsóját, meg sem fordult a fejében, hogy akár fájdalmat is okozhat neki. A férfi kedvtelve nézegette, miközben síkosítót nyomott az ujjaira. Tetszett neki Yuki természetes gátlástalansága, ahogy szégyenérzet, ugyanakkor mindenféle mesterkéeltség nélkül viszonyult a saját testéhez és az övéhez is. Tapogatózva ismerkedve simított be a félgömbök közé. Ujjai alatt a hűvös géltől összehúzódott az izomgyűrű, hallotta a fiú halk szusszanását, látta a hirtelen hidegtől megborzonegő bőrét. Óvatosan nyomta az ujját az apró részbe, könnyedén csusszant be. Kis habozás után kettővel is megpróbálkozott, de most sem ütközött ellenállásba, úgy tűnt, a fiú kellőképpen kitágította magát a fürdőben. Élvezettel ismerkedett a készségesen feltárulkozó forrósággal, másik kezének tenyerét a finoman meleg puha bőr tapintásával kényeztette, szemeit pedig a felette hullámzó test látványával, miközben Yuki nedves ajkainak és nyelvének játéka minden porcikájában, minden izomrostjában gyönyörteli borzongást ébresztett. Hitetlenkedve hallotta saját nyögéseit, ahogy betöltik a szobát. Eddig minden partnere mellett visszafogta a hangját, csak a beteljesülés pillanataiban engedte szabadjára, de most semmiféle kényszert nem érzett, hogy elrejtse. És hitetlenkedve figyelte azt is, hogy a testét uraló fiú csípője saját örömért mozdult ujjain, és megremegett, amikor célt ért, rászorított az izmaival, mély torokhangon felmorrant, a következő pillanatban teljes hosszában forrón és szorosan fogadta a szájába. Az intenzív ingerek hatására majdnem elévezett.

- Azonnal engedj el, Yuki – szólt remegő hangon. Ujja körül enyhült a szorítás, de a puha ajkak még mindig fogva tartották.

- Yuki! - most parancsolóan csattant fel, pedig nem akart ráripakodni a fiúra.

- Sajnálom, Okamura-sama – engedte el azonnal a férfit, szégyellte, amit tett. Megfeledkezett magáról. A férfi reakciói magukkal ragadták, néhány pillanatra elfelejtette, miért is van itt, ebben az ágyban. Aztán érezte, ahogy az erős kezek megragadják, a hátára fordítják, és egy súlyos test nehezedik rá. - Nem akartam tiszteletlen lenni – bizonygatta tágra nyílt bűnbánó szemekkel, de gazdája nem foglalkozott a szavaival, csak bámulta duzzadt, nedvesen fénylő ajkait. Megdobbanó szívvel egy pillanatig azt hitte, meg fogja csókolni, de nem így történt. Helyette mohón csapott le nyakára, harapta, szívta a borzonegő bőrt, alul pedig folytatta előbbi ténykedését. Yuki halkan nyöszörögve élvezte ujjainak és nyelvének játékát, karjaival közelebb húzta magához. A férfi teljesítette a ki nem mondott kérést, hajába túrva vállához emelte fejét, miközben azt a pontot ingerelte, amelynek érintése újra és újra megremegettette a karcsú testet. Mert tudni akarta, tudnia kellett, hogy képes-e rá. Sikerült. Sikerült így, magához szorítva, egyetlen ujjával a magasba röptenie a belé kapaszkodó fiút.

Csak annyi időre hagyta magára, amíg megkereste az óvszeres dobozt és a síkosítót. Kivett egy csomagot, fogaival tépte fel a zacskót. Yuki combjai közé térdelve a kezébe nyomta az óvszert:

- Szeretném, ha te húznád fel.

Az engedelmesen felült, kicsit remegő kézzel görgette fel rá a gumit, majd szótlanul vette át a tégelyt is, hogy megkenje síkosítóval. Mikor végzett, Okamura óvatosan a hátára döntötte, széles terpeszbe húzta a lábait. A kipirult arcot nézte, miközben óvatos, de határozott mozdulattal merült el benne. Le kellett hunynia a szemét, ahogy megérezte a forrón lüktető puhaságot maga körül. Kicsit megemelte a csípőjét, hogy könnyebben tudjon mozogni, de közben meglepetten morrant fel, mert Yuki izmaival ritmikusan szorított rá úgy, ahogy az előbb az

ujjával tette. Halk nyögésekkel nyugtázta ezt a fajta kényeztetést, rábízta magát, csak a tempóját fékezte egy-egy simítással a fenekén, ha gyorsítani próbált. Az élvezet közben szeme meg-megakadt apró részleteken: a jobb szemöldöke fölött egy apró s-alakú forradás volt, s bár most nem viselt fülbevalót, ki volt lyukasztva a füle. Amikor hátulról mozgott benne látta, hogy az izzadságtól nedves tincsei enyhén begöndörödtek, s hogy egy pici anyajegy van a jobb lapockáján. Ahogy maga fölé guggoltatta és a mellkasára támaszkodva ereszkedett rá, vékony rózsaszín csíkot vett észre a csuklóján. Aztán nem bírta tovább, hajtotta a kielégülés utáni vágy, érezni akarta a megkönnyebbülést hozó gyönyört a fiúban. Maga alá gyűrte újból, csípőjének és kezének erős és gyors mozdulataival hangos kiáltásokat csalt ki belőle, de már nem látta, csak érezte ugyanarra vágyó forró, reszkető testét vonaglani és megfeszülni a sajátja alatt.

Lezuhanyozva, kellemesen bizsergő testét puha köntösbe burkolva az ágyon fekvő fiút nézte, aki egyenletesen lélegezve mélyen aludt. Egyik keze a mellkasán, ugyanott, ahová ő helyezte, amikor kibontakozott az öleléséből, lábai szemérmetlen terpeszben, mintha éppen most emelkedett volna fel a combjai közül. Nem tudta, mit kezdjen ezzel a szép és szenvedélyes fiúval, nem értette, hogy az apja miért nem hagyott valamilyen utasítást vele kapcsolatban, mikor a legutolsó cselédlányról is említést tett a végrendeletében. Óvatosan betakarta, s közben kérdések sora kavargott a fejében. Az órára nézett, alig múlt kilenc, gondolkodás nélkül kéréte a dolgozószobába azt az embert, aki talán őszinte válaszokat tud adni.

Toki tudta, hogy Yuki még nem ért vissza a szobájába. Eikóval együtt aggódtak a fiúért, hiszen szerették ezt a különös gyereket, aki soha semmit nem mondott magáról, mégis mindent tudtak róla, őszinte szemeiből, természetes viselkedéséből megtanulták olvasni az érzéseit, gondolatait. Összeszorult a gyomra, amikor meglátta urát a hatalmas íróasztal mögött egy pohár itallal a kezében – fürdőköpenyben. Ez sem különb a többinél, mind ugyanazt akarja, gondtalan szórakozást.

- Tölts magadnak és ülj le – hangzott az utasítás. Toki nem szerette az alkoholt, de most nem ellenkezett, sőt, egyenesen hálás volt érte, szükségét látta az erősítőnek, ahogy új gazdája komor arcát nézte.

- Tanaka, szeretném, ha mindent elmondanál Yukiról, amit tudsz!

- Mit szeretne hallani, Okamura-sama?

Nem felelt rögtön. Neszező csend telepedett a szobára, ahogy egymással szemben szótlanul ültek.

- Először is az érdekel, hogy pontosan milyen feladatai voltak ebben a házban – szólalt meg végül.

- Yuki prostituált volt, itthon is ugyanazt a szolgáltatást kellett nyújtania az apjának, mint a Fehér Liliom Teaházban, és ha ő úgy akarta, akkor a vendégeinek is a kedvére kellett tennie. Bár ez csak az első évben fordult elő – tette még hozzá.

- Mi lehetett az oka, hogy őt választotta annyi fiú közül?

- Kedvelte. Mielőtt hazahozta, több mint egy évig visszatérő vendége volt.

- Ebben biztos vagy?

- Igen, Uram. Én készítettem elő a ruháit, én öltöztettem, amikor a Fehér Liliomba készült mindig az ő engedelmis kis Yukiját emlegette. Mióta hazahozta, személyesen vásárolta a ruháit, az első évben tanárt fogadott mellé, hogy behozza a lemaradását, iskolába ugyan nem engedte, de magántanulóként folytathatta a tanulást, minden ezzel kapcsolatos költséget felvállalt.

- Valóban? - keltette fel Akira érdeklődését Tanaka utolsó kijelentése. Apja nem a legnagyobb vonalúbb munkaadó hírében állt, valami miatt ez a fiú mégis sokat kapott tőle, jóval többet mint amennyi szerinte járt volna neki.

- Még a vizsgáira is elkísérte, amíg az egészsége megengedte – folytatta Toki, talán most jött el a pillanat, gondolta, amit Eikóval régóta tervezgettek, talán most szóba hozhatja Yuki jövőjét. - Fültanúja voltam, Uram, amikor egyik alkalommal megígérte Yukinak, hogy gondoskodik arról, hogy befejezheti az iskolát.

Okamura Akira felkapta a fejét.

- Befejezheti? - kérdezett vissza, hátha rosszul értette a férfi utolsó szavait.

- Igen, Uram, ha kell, megesküszöm rá, hogy ezt ...

- Várj! - szakította félbe hitetlenkedve Tokit. - Ez azt jelenti, hogy még nem fejezte be?

- Nem, Uram, ez lenne az utolsó éve, ha befejezhetné.

- Yuki még iskolás? - Nem akarta felfogni azt, amit hallott, nem akart szembesülni azzal, amit tett.

- Igen, Uram - felelte Toki rezzenéstelen arccal, mellyel izgatottságát leplezte. Gazdája döbbsent arcát figyelve reménykedhetett benne, hogy talán megadja a lehetőséget a fiúnak, hogy kilépjen ebből a fajta életből.

- Hány éves?

- Tizenhét. Még csak tizenhét - hangsúlyozta ki a számot, hogy megerősítse a férfi szemeiben jól látható bűntudatot.

- A francba! - pattant fel székéből Akira. - A jó bűdös francba! Nem hiszem el!

- Amikor az Úr megvásárolta, még csak tizennégy volt. És előtte legalább egy évig prostituáltként dolgozott. - Nem is tudta, hogy ezzel most sokkolni vagy inkább vigasztalni akarja az ablaknál álló még mindig döbbsent és dühös Okamurát. - Az előbb azt kérdezte, mi volt Yuki pontos feladata. A hálósobában van egy számozású szekrény a falba süllyesztve, a kódja 988776, abban megtalálja Yuki "munkaeszközeit". Én a legtöbbről azt sem tudom, mire való.

- És Yuki? Yuki hogyan viszonyult ezekhez a dolgokhoz?

- Soha nem hallottam panaszkodni, a régi életéről pedig egyáltalán nem beszélt. Szelíd türelemmel fogadja a sors szeszélyeit. Őszinte, de zárkózott fiú. Okos, művelt, az Úr sokszor ebédelt vagy vacsorázott vele, gyakran igényelte a társaságát, szeretett vele lenni. Talán nem túlzok, ha azt mondom, szerette ezt a gyereket.

- Az előbb azt mondtad, kedvelte - figyelmeztette Akira a szavaiba belelendült Tokit.

- Igen, Uram, akkor, amikor hazahozta őt. Később már többről lehetett szó. Ön venne ajándékokat annak, akiért fizetett, vagy annak, akit csak szimplán kedvel? Már az elgondolkodtató, hogy miért hozta ide, miért nem volt elég, ha alkalmanként elmegy a "teaházba" és igénybe veszi a szolgáltatásait.

- Tehát szerinted a hetvenéves apám beleszeretett egy tizennégy éves kurvába?

- Csak elmondtam, amit láttam, tapasztaltam.

- Ha mindez igaz, hogy Yuki fontos volt apámnak, akkor miért nem beszélt róla, miért nem gondoskodott róla?

- Erre nem tudok válaszolni, Uram. Ez engem is meglepett.

- Őszinte leszek, Tanaka - ült vissza az asztalhoz, újra a határozott Okamura Akira volt, akin már nyoma sem látszott az előbbi megdöbbenésnek, bizonytalanságnak. - Nincs szükségem olyan szolgáltatásokra, amit Yuki nyújt, és olyan összeget kínáltak fel érte, ami még engem is kísértésbe ejt.

- El fogja adni? - kérdezte összeszoruló torokkal, nem ezt várta a férfitől azok után, ahogy korábban viselkedett. Nem akarta felfogni, nem akarta elfogadni.

- Igen, azt hiszem, el fogom adni. Ennyi pénzt botorság lenne veszni hagyni.

Toki megsemmisülten állt fel, annyira őszintének látszott új gazdája előbbi kitörése, most mégis csalódnia kellett benne. És magában is. Hogy ha csak egy pillanatra is, de elhitte, hogy tényleg érdekli Yuki, hogy azért hívta ide, hogy meghallgassa, pedig csak megerősítést várt tőle. Azzal pedig ő nem fog szolgálni.

- Sajnálom, hogy Önnek csak ennyit jelent egy fiatal fiú élete - suttogta visszafojtott keserőséggel a hangjában. - Jó éjszakát, Uram - köszönt el tőle, meghajlás és engedély nélkül sietett ki a szobából.

Okamurát meglepték Tanaka tiszteletlen szavai és magatartása. Majd holnapra kitalál valami büntetést, gondolta fáradtan, megválni nem akart tőle, tudta, hogy apját évtizedeken keresztül hűségesen szolgált. Nagyvonalúan elnapolta a problémát, gondolatai visszakanyarodtak Yukihoz. Lassú léptekkel indult a hálósobába megnézni, mi lehet vele. Még mindig az ágyon feküdt, de most már hason, arcát a feje alá gyűrt párnába fúrta. A takaróba burkolózva szinte kisfiúnak tűnt. Megdugtam egy gyereket, futott át rajta, még ha nem is látszik annak, még ha kurva is, akkor is csak egy gyerek! Igaz, a vele egyidős fiatalok többsége már aktív szexuális életet él, de harmincnégy évesen megfektetni egy tizenévest... Hamar elhessegette magától ezeket a nyugtalanító gondolatokat, helyette inkább kíváncsi tekintettel kutatta a falakat, merre találja azt a bizonyos szekrényt.

Elismeréssel adózott a tervezőknek és a kivitelezőknek, mikor végül felfedezte a félhomályban. Halk kattanással nyílt a zár, automatikusan halvány fény árasztotta el a polcokat és a polcokon heverő dobozokat, tárgyakat. Elszörnyedve nézte apja féltett gyűjteményét, különböző színű, formájú és anyagú vibrátorokat, análdugókat, péniszgyűrűket, pórázokat, különleges fehérneműket, lakkcsizmát, korbácsot és bilincseket is talált, néhány távirányítós szerkentyűről első látásra el sem tudta dönteni, mit is kell vele csinálni.

- Szeretne valamelyikkel játszani? - Összerezzen Yuki halk kérdésére mint egy rajtakapott gyerek, aki éppen valami rosszat tett. A fiú kócos fejét a kezébe támasztva figyelte, ki tudja mióta.

- Nem, nem igazán szoktam ilyen kütyüket használni. Ez mire való? - mutatott felé egy sündisznóhoz hasonló valamit.

- Melyik az? - kászálódott ki az ágyból és lépett mellé. Akira most is rácsodálkozott természetességére, ahogy ruha helyett a saját testét viselte. Kezdte azt sejteni, hogy ez a gyerek nincs tisztában a szépségével, halvány gőze sincs arról, milyen harmónia sugárzik mozdulataiból, egész lényéből. Ezt a harmóniát még az a fintor sem tudta megtörni, ami átfutott arcán, amikor meglátta, mit tart a kezében. - Fel kell helyezni, és ha bekapcsolja, ezek a kis tüskeszerű izék ki és be mozognak. Lehet szabályozni a sebességét és a kis tüskék hosszúságát, de lehet csak rezgőre is állítani.

- És ez jó?

- Háát... - próbálta kikerülni a válaszadást. Az egyik első dolog, amit beleverték a kupiban az az volt, hogy a *nem* szót ki kell törölnie a szótárából.

- Ezek szerint nem.

- Azt mondják, van, aki odavan érte.

- Melyiket szereted ezek közül? - mutatott a szekrény tartalmára.

- Tényleg el fog adni?

Okamura egyetlen hangot sem volt képes kipróbálni a torkán. Nem éppen így akarta a fiúval közölni a döntését, de hazudni sem akart neki. Hosszú másodpercek teltek el a halvány csendben, képtelen volt válaszolni.

- Mindegy, nem is tudom, miért kérdeztem meg - törte meg a hallgatást Yuki.- Úgyis hallottam, amikor Tanaka-sannak mondta. Nem akartam hallgatózni - magyarázkodott, - csak meg akartam keresni, hogy szükségem van-e rá vagy elmehetek. Nem voltam elég jó, hogy megtartsom, igaz?

Érezte, apró kicsi kavicsra szűkül a gyomra, ahogy a mellette álló mezítelen, kiszolgáltatott kölyköt nézte, akinek borzas haja az égnek meredezett, hatalmas barna szemei bizonytalanságot tükrözve figyelték kérdőn-kutatón.

- Nem volt veled semmi baj, Yuki. Csak egyszerűen nem tudnék mit kezdeni veled.

- Egyiket sem - fordította el a fejét a fiú, finom vonásait dac keményítette meg, telt ajkai keskeny csíkká préselődtek.

- Tessék? - hirtelenjében nem értette, mire vonatkozik, amit mondott.

- Egyiket sem szeretem, soha nem is szerettem őket - intett a szekrény tartalma felé durcásan. Most már nem számított, ha a gazdája megharagszik rá.

- Hát akkor mit szeretsz? - maga sem tudta megmondani, miért tette fel ezt a kérdést. Meg is bánta, ahogy elhagyták a száját a szavak, egy kurvától nem kérdez, nem kérdezhet ilyet az ember.

- Ezt most komolyan kérdezi, Okamura-sama? - fúrta reménykedő szomorú tekintetét a férfiába.

- Igen, komolyan - hazudta szemrebbenés nélkül, pedig már nem akarta tudni. Már nem. Egy kicsit elszégyellte magát ezért.

- Ez az apján kívül eddig még soha senkit nem érdekelt. Tulajdonképpen magát sem, igaz? - hangjában szinte tapintható volt a keserűség. Leolvasta a férfi arcáról, kiolvasta a szeméből a gondolatait. Fájt neki. - Sajnálom, Uram, biztosan kezd kínossá válni ez a beszélgetés az Ön számára. Szeretné, ha elmennék, igaz? Már megyek is, nem tartom fel. Csak még egy dolgot szeretnék, amiért előre a bocsánatát kérem - azzal kikapta az elektromos szerkentyűt a férfi kezéből, és teljes erejével a falhoz vágta. A szilikonos ketyere furcsa hanggal csattant a falhoz,

felhasadt, és mint egy falra kent csiga hátán összetört házával nyálkás csíkot hagyva maga után lustán csúszott lefelé.

Okamura megdöbbenet nézte a pusztítás nyomait, váratlanul érte ez a kitörés. Komor ráncok jelentek meg a homlokán, Toki után most Yuki is tiszteletlen volt vele. Sok mindent el tudott fogadni, de ezt nem, a tiszteletlenség mindig megbocsáthatatlan volt a szemében. Komorságának másik oka a csalódás volt. Csalódott Yukiban. Szimpatikus volt neki, talán meg is kedvelte, ha lehetséges ennyi idő alatt megkedvelni valakit. Számos dolog tetszett benne, de most megmutatta az igazi arcát, megmutatta, milyen is valójában. Nem jött be a számítása, nem tudta magához kötni, és most tombol. Nem tudta volna megmondani, kire is haragszik igazából, önmagára vagy rá. Dühösen kapott a nadrágját húzó fiú karjára, aki ettől megtántorodott. Zavartan engedte el, amikor az felé fordította az arcát, amin nyoma sem volt az előbbi keserűségnek, haragnak, végtelen nyugalom áradt róla, fájdalmasan elfogadó beletörődés.

- Tényleg sajnálom, Okamura-sama – suttogta alig hallhatóan, szinte csak olvasni tudta szájáról a szavakat. - Nem akartam tiszteletlen lenni.

- Mi volt ez, Yuki? - vonta kérdőre a lesütött szemű fiút. Nem értette pillanatról pillanatra változó hangulatait, nem tudott kiigazodni rajta, nem tudta, hogyan viselkedjen vele.

- Kérem, ne akarja tudni! Csak engedjen elmenni!... Kérem! - ismételte meg. - Ígérem, amíg itt leszek, nem is fog látni. Észre sem fogja venni, hogy létezem.

- Nem, Yuki, magyarázatot követelek! Hogy engedhetted meg magadnak ezt a viselkedést?

- Nem volt szándékos, Uram, ilyen még soha nem fordult elő velem, csak...

- Csak? - vonta fel a szemöldökét szigorúan.

- Az előbb azt kérdezte, mit szeretek. Néhány órával eze/őtt még azt válaszoltam volna, hogy ha magamnak csinálhatom úgy, hogy nem néz közben senki... Szánalmas, igaz?

A csillogó barna szemek megrémítették Okamurát, újra büntudat töltötte el, de most attól, amit bennük látott. Ő ezt nem akarta. Ezt semmiképpen nem. Csak kíváncsi volt arra, miért akarják annyian ezt a fiút. Most már tudja, és nem szeretne többet tudni. Megkönnyebbült, amikor ellépett mellőle, felvette az ingét, kezébe fogta a cipőjét és büszke tartással indult az ajtó irányába. Aztán hirtelen maga előtt látta azokat a hatalmas barna csillámokat közvetlenül az arca előtt.

- Már úgyis mindegy – most sem hallotta, csak érezte a suttogást az ajkain. Édesen bódító aroma lengte körül, forrón nedves bársony tapadt rá, puha nyelv ismerkedett az ízével. Megbabonázva nézte az őt csókoló lehunytt szemű fiút. Szemöldökei közt kedves kutató ránc gyűrődött, szempillái meg-megrebbentek. Maga sem tudta, hogy harag vagy vágy ébredt benne erre a látványra. Önkéntelenül mart a szájába, nyelvét törként dőfte az engedelmesen nyíló ajkak közé, ujjaival hajába tépett, de nem azért, hogy elrántsa magától. Ingét szaggatta, vörösre harapta fehér bőrét, az ágyra lökte, lerángatta róla a nadrágot is, miközben a fiú folyamatosan kérlelte: csak még egyszer ... csak még egyetlen egyszer... Okamura-sama... Köntösét ledobva marcangoló dühös vággyal zuhant rá, fogaival karcolt jeleket izzó bőrébe, szájába vette, hogy az örületbe kergesse, miközben őt is a józan ész határára szorította a most és a kell. Az apró tégelyt még megtalálta mielőtt elveszett számára a külvilág, puha hús, vágtyól reszkető combok, szorító karcsú karok ölelték körül, íves nyak és duzzadtan lüktető ajkak kínálták magukat, erős, szinte durva mozdulatainak ütemére énekeltek mosolyogva gyönyörteli fuldokló zokogást.